

Jan 7, 37-39: V poslední, velký den svátků Ježíš vystoupil a zvolal: „Jestliže kdo žízní, ať přijde ke mně a pije! Kdo věří ve mne, proudy živé vody poplynou z jeho nitra,“ jak praví Písmo.“ To řekl o Duchu, jež měli přijmout ti, kteří v něj uvěřili. Dosud totiž Duch nebyl dán, neboť Ježíš ještě nebyl oslaven.

Je sucho, podle vědců prý dokonce největší sucho za posledních 500 let. Voda, která bývávala samozřejmostí, už tak samozřejmá není. V zimě nepadá sníh a na jaře nemá co tát. Zatím to ještě jde, když otočíme kohoutkem, tak teče pitná voda. Na rozdíl od lidí v Africe máme co pít. Ale už se nás to dotýká, zvláště vás, kteří máte hospodářství nebo zahrady.

Už teď můžeme zpívat spirituál: „Já mám žízeň, věčnou žízeň, stačí říct, kde najdu vláhu a zchladím žáhu pálivou. Já mám žízeň, věčnou žízeň, stačí říct, kde najdu vláhu, a zmizí žízeň.“ Už teď si můžeme připadat jako suchej starej strom, jako vyprahlá země, která marně čeká na déšť.

Pít je podobně přirozené a pro život nezbytné jako dýchat. Od dechu je blízko k Duchu a tak je žízeň vlastně moc pěkným svatodušním obrazem. Jako vydatný déšť působí na vyprahlou zem, tak může působit Duch svatý na nás.

Pojďme si přiblížit ten žíznivý evangelijní obraz. Bylo to na podzim, v říjnu. Zrovna probíhala oslava svátku sukot, svátku stánků, svátku sklizně. Svátek stánků je týdenní slavnost, která připomíná Boží divy během vyvedení z Egypta a putování po poušti. Připomíná, jak Bůh rozestoupil Rudé moře a židé ho mohli projít suchou nohou, ale Egypťany to spláchlo. Připomíná, jak židé na poušti žíznili a Bůh jim dal vodu ze skály. Připomíná i spoustu dalších Božích divů.

Slavnosti vrcholí sedmý den v Jeruzalémském chrámě, proto je tam hlava na hlavě. Každý chce mít podíl na té slávě, na Božích zaslíbeních, být součástí zástupu, být součástí Božího lidu.

A do vší té nádhery, pompéznosti a okázalosti se ozve Ježíšovo volání, které dává lidem poznat jejich vyprahlost, jejich žízeň.

Ježíš, nabízí sám sebe jako pramen života. Říká, že ani chrám, ani zákon dokonce ani Mojžíš nás nezachrání, neuhasí naši žízeň, nevede ke spáse. Ježíš nemluví o stánku s rychlým občerstvením, ani o studni. Nemluví o té vodě, která v těchto dnech schází zemědělcům. Ale mluví i k nim. Mluví ke všem lidem v Jeruzalémském zástupu i ke všem lidem světa. K těm

pravověrným, k těm kolísajícím i k těm, kdo jsou v opovržení. Těm všem se nabízí jako pramen života, ty všechny vybízí, aby si přiznali vlastní žízeň. Nás všechny vybízí.

Možná si teď říkáte, jaká žízeň, vždyť my se máme dobře. Dostáváme od Boha hojnost nesamozřejmých darů. Žijeme v dobré době, většina z nás nezažila válku. Žijeme v dobré části světa, nikdo z nás neumírá hladem, všichni jsme aspoň relativně zajištěni. Žijeme v poměrně pevných vztazích s různými jistotami, co víc chtít. Zabydleli jsme se ve světě, je nám dobře.

Co vlastně očekáváme od Boha ve svých životech? Snad jen stálou údržbu, aby hůř nebylo, to by nám stačilo. Občas trochu zavlažit, hlavně žádné velké průtrže, bouře a vlnobití.

Bůh je u zdroje nepředstavitelně velkého množství vod, které mohou uhasit i tu nejvnitřnější a nejpálčivější žízeň skrytou někde hluboko v nás, v našich třináctých komnatách. Mít žízeň znamená toužit, snít, nebýt stoprocentně zabydlen a spokojen, ale ještě od života něco chtít. Kdekoli - v práci, ve vztazích, v kostele. Prostě za něčím jít, nespokojit se s tím, co mám.

Přiznejme si vlastní žízeň. K tomu nás vyzývá dnešní evangelium. Připusťme si, že můžeme chtít od života víc. A tato naše lidská touha, tahle žízeň, není známkou toho, že jsme nevděční, sobečtí nebo příliš zahledění sami do sebe. Je známkou toho, že víme o přesahu, který nám Bůh nabízí, ke kterému smíme směřovat.

Víme o pravdě, která se nepřizpůsobuje žádné moci tohoto světa. Víme o hodnotě, kterou nelze ničím vyčíslit. Víme o pokoji, který je něčím docela jiným než jen klidem. Víme o naději, kterou nelze vyslovit, ale lze k ní upnout svůj život.

Víme, že i pro nás platí Ježíšova slova: **„Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“(J 4.13-14)**

Amen